

Ἐστὸ ὕστερο νὰ ἔχετεν, διαδόντρου γυιοί, ἔστὸ νοῦ σας,
πῶς ἂν μὲ πολεμήσετεν κακὸ τοῦ κεφαλιού σας
γιατὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐν εἰμ' Ἑρμοπολίτης,
εἰμαι ἀπλὸς Φιλέλληνας καὶ ἰλλανδὸς πολίτης.
Ὅμως γὰ τὸ χατῆρι σας καὶ τὴν Ὀλλανδ' ἀφίνω,
φθάνει νὰ μὲ ψηφίσετεν καὶ βουλευτῆς νὰ γίνω.

Κοσσονάκου μπαρκαρόλα,
κι' ἔγια λέσσα, ἔγια μόλα!

Φεύγεις, Κοσσονάκε, βουλευτῆς νὰ γίνης
κι' ἡ Ἀστυνομία μένει ὄρφανή,
μέσ' στοὺς λωποδύτας μόνους μὰς ἀφίνεις
κι' ὁ καθεὶς μὲ τσέπη βγαίνει ἀδεξανή.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλό,
καὶ ἔστὸ γυρισμό σου σὲ γλυκοφιλωῶ.

Τόσα ὄργανά σου στέκουν λυπημένα
καὶ ὁ ἕνας φίλος ἄλλον ἐρωτᾷ:
ὁ Μπαϊοακτάρης θάναϊ σὰν καὶ ἔνα,
θὰ τραβᾷ χαστούκια τόσο δυνατά;
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλό,
καὶ ἔστὸ γυρισμό σου σὲ γλυκοφιλωῶ.

Ποιὸς θὰ γράφῃ τῶρα τὸ λαμπρὸν Δελτίον
μὲ τὰς ἀφηγήσεις τὰς ῥωμαντικὰς
φοβερῶν ἐρώτων καὶ σκηνῶν παντοίων,
καὶ μὲ ἀπολύτους ὀνομαστικὰς;
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλό,
καὶ ἔστὸ γυρισμό σου σὲ γλυκοφιλωῶ.

Κι' ἡ Εἰσαγγελία τῶρα τί θὰ γίνῃ;
ποῦ κί προσφωνήσεις κι' αἱ θερμαὶ προπόσεις;...
μὰ μὲ τὴν καρδιά της εὐχεταὶ κι' ἐκείνη
ἔστῃς βουλῆς τὸ βῆμα νὰ τὴν ἀνυψώσης.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλό,
καὶ ἔστὸ γυρισμό σου σὲ γλυκοφιλωῶ.

Κι' ἂν κενεὶς μαχκοῦφης βουλευτῆς τολμήσῃ
ἄλλ' ἄντ' ἄλλων μέσα ἔστῃ βουλή νὰ ψάλλῃ,
ἢ βρειά φωνή σου νὰ τὸν σταματήσῃ
κι' ἕνα σου χαστούκι γνῶσι νὰ τοῦ βάλῃ.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλό,
καὶ ἔστὸ γυρισμό σου σὲ γλυκοφιλωῶ.

Ἐγια μόλα λέσσα!... τὸ πανὶ ἀνοίγεις,
καὶ σὲ συνοδεύουν χίλιας δὴ ἀγάπαις...
ἔγια μόλα λέσσα!... ἀλλὰ πρὶν νὰ φύγῃς,
ὡς φίλῃς δεῖγμα δὲς μὰς δύο φάπαις.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλό,
καὶ ἔστὸ γυρισμό σου σὲ γλυκοφιλωῶ.

Φεύγεις εἰς τὰ ὕψη φωτεινῆς νεφέλης,
ἀλλ' εἰς ὑποζο μέρος, τζόγια μου, κι' ἂν πᾶς,
τοὺς χειρετισμούς σου πάντα νὰ μὰς στέλλῃς,
κι' ἔτσι σὰν ἀδέλφικ νὰ μὰς ἀγαπᾷς.
Φεύγεις Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλό,
καὶ ἔστὸ γυρισμό σου σὲ γλυκοφιλωῶ.

Τοῦ Κόκκου τὰ ποιήματα
μεγάλα προμηύματα.

Τοῦ Κόκκου ὁ Κατακλυσμός γεμάτος φαντασία,
καθὼς κι' ἡ ἀπροσδόκητος Δευτέρη παρουσία.
Τὸ πρῶτον πλήρες τραγικῶν καὶ θλιβερῶν εἰκόνων,
τὸ δεύτερον φειδρότατον συμβὰν μελλόντων χρόνων,
ἐξήλθον εἰς κομψότατα κιτρινωπὰ βιβλία,
κι' εὐρίσκεται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.
Ἴδου τὸ τέλος τοῦ φρικτοῦ κατακλυσμοῦ ἐν πρώτοις,
ἵνα τὸ ἔχ' ὑπ' ὄψιν τῆς ἡμῶν ἀνθρωπότητος.

— αὖ τί φρικτὴ ἀληθινὰ τῆς γῆς ἡ τιμωρία,
μὰ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ πόση δικαιοσύνη!
ἔστέλνει ἔστῃ γῆ κατακλυσμό, πνίγει τὴν ἀμαρτία,
μὰ δὲν ἀφίνει νὰ πνιγῇ κι' ὁ Νῶε, δὲν ἀφίνει...
»Χαλνᾷ τὸν κόσμον ὅπου ζῆ ἔστὸ κρῖμα, ἔσθῃν κραιπάλη,
μὰ φθάνει μὰ καλὴ ψυχὴ γὰ νὰ τὸν κτίσῃ πάλι.

Καὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας παρουσίας ἂν ζητᾶτε,
νὰ κι' αὐτό, καὶ μ' ἕνα φράγχο τὸ βιβλίον ἀποκτᾶτε.

αὖ ναι! ἔστῃ γῆ, τὴν κολασμένη πάλι
»τοῦ κόσμου ὁ Δημιουργὸς μὰς γκρέμισε,
»γιατ' εἶν' ἡ γῆ, θερρῶ, μὰ κόλασι μεγάλη,
»π' ἀπὸ ψυχῆς ἀμαρτωλαῖς ἐγέμισε...
»Ἐστῃ γῆ λοιπὸν καὶ σύ, τρελλή μου φαντασία,
»ἔστῃ γῆ σὲ γκρέμισ' ἡ Δευτέρη Παρουσία.»

Σὰς ἐπανκλαμβάνομεν πῶς μὲ τὸ κοῦτσα κοῦτσα.
βεβχίως Ἄργους βουλευτὴ θὰ ἔδητε τὸν Πλατούτσα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Προκηρῦττομεν εἰς ὅλους, ὅτι ὅποιος θέλει νὰ χῆ
ὄρεξι ἔστὸ φαγητό του κι' ὑγιέστατο στομάχι,
ἂς σκεφθῇ πῶς πρέπει πλέον καὶ κοντὰ εἰς ἕλα τᾶλλα
νὰ προμυθευθῇ ἀφεύκτως τῆς Γλυκόδρουσις τὸ γάλα.
Τὸ κατᾶστημα ἔσθῃν δρόμον τὸν τοῦ Παρθεναγωγείου,
ἀντικρῶ καὶ δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σας Ἀρσακείου.
Εἰς τὸν Πειρικὸν δὲν εἶναι εἰς τοῦ Πλούτωνος τὸν δρόμο,
ἔσθῃν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα ἐν συντόμῳ.

Χαβζάρι Γέλβας καὶ τυριά καὶ μύρα ἔσθῃν μπουκάλα,
σαμπάνια ἀνεκτίμητη καθὼς καὶ τόσα ἄλλα,
τούτέστιν αὐγοτάραχα καὶ τοῦ κουτιοῦ σαρδέλαις,
πρώτης ποιότητος ἑλθαίς, τουρσιὰ καὶ μουρταδέλαις,
τοῦ Θανοπούλου τὸ λαμπρὸν κοσμοῦν παντοπωλεῖον,
ποῦ κεῖται ἔστὸ Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα ἔστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἕνα κᾶποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Ἐὐ Φρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.